

«СУЩА ПРАВДА» ПОЕТА КУЛЬЧИЦЬКОГО

У вступній статті до збірки Анатолія Кульчицького «Як вересень, уже я золотий» Борис Олійник писав про автора так: «Щасливе поєднання таланту поетичного й музичного уберегли Анатолія Івановича від збочення на манівці ширвжитковості, заробітчанства та модної нині попси, коли набір випадкових, ні в тин, ні в ворота, загнаних «у стовпчик» слів», вважаються ледве чи не нормою. Окрім усіх інших чеснот, для мене особливо дорогі в цій людині нездоланний оптимізм, тверда віра у грядущу України, суто людська подільчивість і водночас крицева принциповість...»

У березні академісти клубів «Криниця життя» (вул. Шевченка, 120) та «Промінь надії» (Таращанський масив) провели цікаві зустрічі з відповідальним секретарем Київського обласного творчого об'єднання «Культура», заслуженим працівником культури України, членом президії Українського фонду культури, лауреатом літературно-мистецької премії ім. І.С.Нечуя-Левицького,

членом Золотого фонду Білої Церкви, автором більше 400 пісень, створених переважно на власні вірші, - **Анатолієм Кульчицьким**.

Свій виступ пан Анатолій розпочав із представлення циклу власних пісень «Дивніше з див» на вірші Бориса Олійника. Автор зізнається, що у житті йому випало щастя чути, як співають філіппінці, тайці, італійці, але такої красивої і мелодійної, як

Члени клубу «Промінь надії» виконують улюблену пісню. Акомпонує А. Кульчицький

українська пісня, - годі й шукати. «Не знайти дивніше з див, як Україна і Дніпро», - підсумував свій виступ, презентуючи цикл патріотичних пісень, білоцерківський маестро.

Чимало прекрасних вокальних композицій, присвячених рідному місту та Білоцерківщині, подарував академістам поважний гість. Було цікаво дізнатися, що саме його пісня «Квітні віки, Біла Церкво» є музичною заставкою, якою починаються всі концерти та урочисті зустрічі в Будинку органної та камерної музики. Анатолій Іванович поділився сокровенним: ось уже 50 років, як він живе, працює, любить і творить у цьому місті. Тому й назвав одну зі своїх пісень на слова Андрія Гудими «Освідчення». Справді, такі теплі та щирі слова про свій рідний край може сказати лише людина з великим серцем та особливим даром від Бога - висловлювати свої почуття у її величності Пісні.

У подарунок звучала пісня, яка з'явилася в творчому доробку Анатолія Кульчицького найпершою, одразу після приїзду до Білої Церкви - «Я її знайду». Ці слова, як виявилось потім, стали пророчими: Анатолій Іванович, викладаючи в інституті, керуючи хором, не забарився знайти собі кохану половинку, з якою

пліч-о-пліч іде все життя.

З особливим душевним трепетом виконував Анатолій Іванович пісні із вокального циклу на вірші Сергія Есеніна. «Це дуже співуча поезія», - поділився з присутніми пан Кульчицький і зазначив, що писав музику тільки на ті вірші російського поета, які ще на той час не стали піснями. Цикл називається «Я хмельної Есенінської строкою», а його власну пісню з однойменною назвою і досі виконує Рязанський хор.

Прямо «на льоту» підхоплювали члени клубів «Криниця життя» і «Промінь надії» (а це переважно жінки) пісні про представниць прекрасної статі - «Білоцерківчаночка» та «Дамський вальс». Уміє Анатолій Іванович переключатися від гумору до лірики, від пісні до поезії.

Пісня лилася за піснею, вірш звучав за віршем - і академісти навіть незчулися, як пролетіло дві години спілкування з паном Анатолієм. Насамкінець учасники заходу одними з перших отримали запрошення на ювілейний творчий вечір відомого білоцерківця, який відбудеться у травні цього року. Тож нової творчої зустрічі з такою щирою, відкритою, доброю людиною, як Анатолій Кульчицький, усі чекатимуть із нетерпінням!

А. Кульчицький в оточенні академісток клубу «Криниця життя»

РОЗПОВІДЬ ПРО ПАМ'ЯТНИКИ

Еріх Марія Ремарк «Три товариші»: «Все-таки дивно, чому за звичай ставлять пам'ятники різноманітним людям? А чому б не поставити пам'ятник місяцю чи дереву квітучому?...»

Чимало є у світі цікавого, химерного та дивного, споглядаючи яке, людина хоче поділитися враженнями про нього з іншими. Так з'являються пам'ятники.

Євгеній Дорош,
куратор клубу «Сузір'я»

Чергове зібрання членів клубу «Сузір'я» Академії пенсіонерів, що проходило 20 лютого в приміщенні БСШ № 6 було присвячене саме їм - бронзовим та гіпсовим, кумедним та серйозним, маленьким та велетенським, але однозначно - нетиповим та незвичним пам'ятникам і скульптурам.

Розпочинаючи зустріч, координатор клубу Тетяна Сулейманова зазначила, що тема є дуже широкою і за одне зібрання її не висвітлити, а відтак, розповідь сьогодні буде йти про скульптури літературних героїв, смішні пам'ятники та - хто б міг подумати! - пам'ятники продуктам харчування! Від неозвученого питання, що читалося на обличчях присутніх

- «та що там такого дивного можуть відобразити ті постаменти?» до кінця зустрічі не залишилося й сліду. Яких там творинь тільки не було: і пам'ятник ніжинському огірку, і полтавській галушці, варенику, ковбасі, хлібу, картоплі, капусті, кавуну, вишні, гарбузу, апельсину, помідору, яблуку. Та що там яблуку - в Єрусалимі віднайшовся навіть пам'ятник яблучному огризку! Про всю цю дивину членам клубу «Сузір'я» розповідала їхня подруга Валентина Зикова.

Далі оповідь плавно перейшла в літературне русло - у камені та металі відтворювалися знаменитий детектив Шерлок Холмс, бравий Швейк, киплячий ідеями Остап Бендер, що майже в усіх пам'ятниках зображений нерозлучним з одним із тих славнозвісних дванадцяти стільців; зверхній Голохвастов і, як зараз би

«Які ж кумедні є пам'ятники у світі!» - не стомлювалися дивуватися члени клубу «Сузір'я»

сказали, «світська левиця» Проня Прокопівна. Академісти дізналися, що немало пам'ятників присвячено мультиплікаційним героям - Бременським музикантам, Червоній Шапці та Вовку, золотій рибиці, Русалоньці, крокодилу Гені та Чебурашці, героям мультфільму про Простоквашино.

Посмішками та гумором зустрічали фото із зображенням пам'ятника щастю, який, як виявилось, втілюється в образі ситого вовка з чудового мультфільму «Жив-був пес». Так непомітно

зустріч дійшла до презентації смішних монументів. Корова у скафандрі, теличка на стовпі, стриптизерка на вулиці, здоровенна жіноча туфелька, теж не маленький гаманець, батарея, клізма, збирачі колорадських жуків з'являлися на екрані в текстовому супроводі академістки Олени Капусти.

Зустріч присутнім сподобалася, тож одностайно вирішили й надалі повертатися на засіданнях клубу до цієї теми, адже цікавих пам'ятників ще так багато!